

SUKUSYTYKKEITÄ

KÄÄRIÄISTEN SUKUSEURA RY:n
JULKAISU N:o 5 12.12.1985

Toimituskunta:

Reino Eriksson, Pertti Kääriäinen, Veikko Kääriäinen, Ritva Lappalainen

Keskiajalle saakka jäljitettävät Kääriäisten juuret kiinnostivat eri puolilta Suomea Iisalmeen tulleita suvun jäseniä. Kirmalla, suvun kantapaikalla sijaitsevalla muistomerkillä puhui eversti Olli Kääriäinen.

Sukukokouksen matkaevääksi:

RAIVAAJAHENKI JA TULEVAISUUDEN USKO

Sukunsa suomalaista raivaajahenkeä, sisua ja luottamusta toivoi eversti Olli Kääriäinen suvun uudelle polvelle puhuessaan Kääriäisten sukuseuran Iisalmen Kirmalle pystyttämällä suvun muistomerkillä 22.07.1984. Käynti suvun kantapaikalla sijaitsevalla muistokivellä kuului osana suukupäivien ohjelmaan.

Sukukokouspäivä alkoi osallistumisella jumalanpalvelukseen Iisalmen Vanhassa kirkossa. Sen jälkeen kokoonnuttiin niin sota- kuin kulttuurihistorialtaankin kuuluisan Koljonvirran tuntumaan, Mansikkaniemelle. Juhani Ahon

entisen kotipappilan naapurina sijaitsevalla Metsäpirtillä tapasi toisensa kaksisataa eri puolelta Suomea tullutta Kääriäistä.

Sukukokouksen aikana pikakokouksen pitänyt sukuseuran johtokunta esitti suvun vanhimaksi iisalmelaista Veikko Kääriäistä ja sukukokoukseen osallistuneet vahvistivat asian.

Esillä oli myös sukuvaakunan hankkiminen. Kuopiolaisen Jouko Kääriäisen kaksi luonnosta olivatkin jo osallistujien tarkasteltavina. Luonnosten viimeistely lopulliseen, johtokunnalle esitettävään kuntoon jäi Jouko Kääriäisen ja lapinlahtelaisen Seppo Kääriäisen yhdessä tehtäväksi.

Kokoukseen osallistuneet päättivät, että myös seuraava sukukokous pidetään Iisalmissa. Kun edellisestä kokouksesta oli aikaa peräti 33 vuotta, johtokunta esitti kokoon-tumista viiden vuoden kuluttua. Osanottajat päätyivät kuitenkin siihen, että seuraava ko-

koontuminen on jo kolmen vuoden kuluttua.

Kokouksen avasi sukuseuran puheenjohtajana iisalmelainen Erkki Kääriäinen kertoen sukuseuran historiasta ja toiminnan uudelleen elvyttämisen vaiheista. Äitinsä puolelta Kääriäisiä oleva iisalmelainen Reino Eriksson toi puheenvuorossaan esille suomalaisen yhteiskunnan muutokset sukuseuran toiminnan vuosina 1947 - 1984.

Vilkkaasti keskustelleen suvun sai pelimannimusiikin jälkeen tarkkaavaiseksi syntyjään Kääriäisiä oleva filtri Anja Tsokkinen sukututkimusta ja Kääriäisten suvun vaiheita koskeneella esitelmällään.

Mielenkiintoinen esitelmä sai mukanaolijat tekemään muistiinpanoja kotiinviemiseksi. Sukujuhlan juontajana toimi iisalmelainen Pertti Kääriäinen, sukuseuran nykyinen puheenjohtaja.

Pertti Kääriäinen
Kääriäisen sukuseura ry:n
puh.joht.

SUKUSYTYKKEITÄ

Sukumme tiedotuslehti, "SUKUSYTYKKEITÄ" ilmestyy jälleen yli kolmen vuosikymmenen hiljaiselon jälkeen. Toivottavasti uusi tuleminen saa ilmestymisen säännölliseksi ja samalla aktivoi muutenkin sukuamme.

Kaikkihan alkoi oikeastaan pari vuotta sitten, jolloin pieni ryhmä pohti sukumme uudelleen henkiinherättämistä. Samalla sovittiin sukukokouksesta toissa kesälle ja kaikkien yllätykseksi väkeä juhliin tuli yllättävän runsaasti. Parasta kaikessa oli, että meitä Kääriäisiä oli vähän joka puolelta Suomea.

Sitten viime ilmestymisen Iisalmi on muuttanut mitä selkoisesti. Vanha maalaiskunta on kaupunkia ja samalla pinta-alaltaan olemme yksi Suomen suurimmista kaupungeista. Asukasluvultamme pääsemme tuonne 23 000 asukkaan lukemiin.

Teollisuus on yksi asia, joka on astunut voimakkaasti mukaan kuvaan. Olemme saaneet erilaista teollisuutta paikakunnalle runsaasti ja viime vuonna vietimme mm. Teollisuuskylän 10-vuotisjuhlia. Vanha Puutalo-Iisalmi on myös kokenut muutokset. Uutta on rakennettu ja oikeastaan vasta viime vuosina havahduttu huomaamaan miten rikkonaiseksi olemmekaan kaupunkikuvamme onnistuneet saamaan. Parasta on kuitenkin se pienen kaupungin ilmapiiri, joka on säilynyt. Siinähan jokainen tervehtii jokaista ja se on

sellaista jota muualle muutaneet tulevat vuodesta toiseen kotikunnailleen verestämään. Se on myös niitä asioita, jotka saavat niin monet Kääriäiset jäämään tänne synnyinseuduilleen.

Toivotan kaikille hyvää jatkoa ja kirjoitellaan.

Seppo Kääriäinen

ÄLÄ HYLKÄÄ ISIESI RAIVAAMAA PYHÄÄ MAATA

Viriväva sukuseura on myönteinen asia. Kääriäisten sukuseura on elänyt parisenkymmentä vuotta verrattain hiljaista elämää perustamisen jälkeisten toimeliiden vuosien jälkeen. Nyt asialle on herätty uudelleen ja ryhdytty toimintaa suunnittelemaan. Tästä kaikesta on sanottava kiitoksen sana puuhamiehille ja -naisille. On vain toivottava, että sukuseuran toiminta jatkuu virkeänä vastakin.

Kääriäisten sukuseura ei ole ainut toimintansa nyt uudelleen vireyttävä seura. Tämän ajan leimallisimpiin merkkeihin kuuluu juurien etsiminen. Olipa ihmisen nykyinen asuin-sija ja työpaikka mikä hyvänsä, hän näköjään haluaa tietää, mistä on kotoisin ja mitä on miehiään. Vaikka tässä juurten etsimisessä ei aina täydellisesti onnistuisikaan, jo itse etsintätyö ja yhteyksien ottaminen sukulaisiin ja

kotiseutuun on terveellistä.

Olen sitä sotien jälkeen syntynyttä sukupolvea, joka ei muista Kääriäisten sukuseuran perustamisvaiheita ja alkuelämää 40-50 -luvun taitteessa. Minulle henkilökohtaisesti yhteyteni sukujuuriin ja kotikylään on kouriintuntuvas-ti kiteytynyt Kirman kylässä olevaan patsaaseen. Sen kylässä olevat sanat "Kääriäinen, älä hylkää isiesi raivaamaa pyhää maata" ovat syöpyneet lähtemättömästi mieleeni. Ne palaavat ajatuksiin useasti ja tuntuvat velvoittavilta. Nuo sanat voi käsittää konkreettisesti, mutta myös esikuvallisesti.

Moni Kääriäinen on joutunut lähtemään kotiseudultaan leivän perään. Etenkin 60- ja 70-luvuilla vahvan muuttoliikkeen virta on vienyt monet meistä mukanaan kylistä kaupunkeihin Etelä-Suomeen saakka, ehkä myös ulkomaille. Monet ovat lähteneet kotiseudultaan vasten tahtoaan. Oli pakko lähteä kouluun kauaskin, jotta saisi aikanaan toimeentuloa ja leipää. Tämä lähtö ei ole merkinnyt vähäisessäkään määrin sitä, että siteet kotiseudulle ja sukulaisiin olisivat katkenneet tai höltyneet. Paluu kotiseudulle läheisten pariin on monasti mielessä.

Muuttajan juurtuminen uusiin ja outoihin oloihin on ollut

vaikeaa ja vienyt aikaa. Moni - kuten minä - ei juurru kokonaisuudessaan milloinkaan sinne, minne on joutunut muuttamaan. Muodollisesti kyllä elää ja asuu uudella "kotiseudulla", mutta sielu on siellä, minne on syntynyt ja missä on alkuelämänsä elänyt. Yhteiskunnan murroksessa ja uusissa oloissa jaksaa elää parhaiten - nyt puhun omista ajatuksistani - kun saapi pitää tiivistä yhteyttä kotiseutuunsa ja sukulaisiinsa, toisiin Kääriäisiin.

Olen Helsingissä ollessani ja paljon maata, maakuntia ja pitäjiä kiertäessäni tavannut Savon suunnalta maailmalle lähteneitä Kääriäisiä. Tuommoiset kohtaamiset ovat lämpimiä. Ne johtavat keskusteluihin hyvin vanhoista ajoista ja ihmisistä, joista ei itse voi niin tarkalleen olla aina perillä. Yhteydentuntu on kuitenkin ilmiselvä. Toivon, että uudelleen toimintaansa vireyttävä Kääriäisten sukuseura voisi koota kaikkia meitä ympäri Suomen - tarvittaessa kauem-paakin - yhteen silloin tällöin. Ehkä itsekukin meistä saa siitä itselleen rakennus-puita elämäänsä, ehyeseen ja tasapainoiseen elämänkulkuun.

Reino Eriksson:

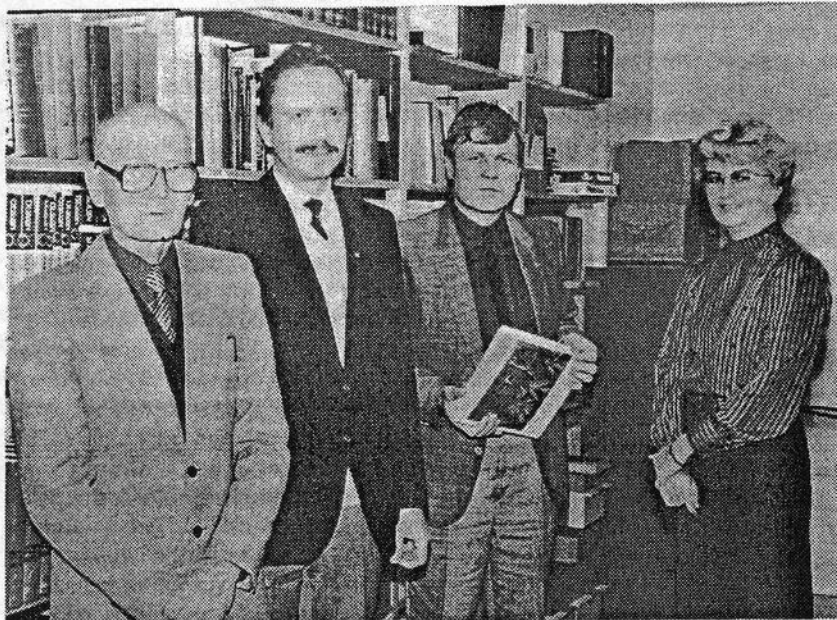
ELPYMISEN AIKA

Olen nimestäni huolimatta Kirman Kääriäisiä, nimittäin äitini puolelta. Katson niin itseni kuin muidenkin matriarkalisesti, äitien kautta, Kääriäisistä polveutuvien kuuluvan vahvasti tähän sukuun. Perin yksipuolinen ja vanhentunut onkin tapa tutkia sukua pelkästään patriarkallisesti isää jäljittäen, sanoi sukujuhlatoikunnan puheenjohtaja rehtori Reino Eriksson sukukokouksessa pitämässään puheessa.

Kun Kääriäisten ensimmäinen sukukokous pidettiin kotikylälläni Kirmalla 28.-29.6.1947, olin vasta seitsenvuotias, enkä viimeisenkään varsinaisen sukukokouksen pitoaikaan, 30.6.1951, ollut vielä ehtinyt sellaiseen ikään, että olisin tuota tapahtumaa innostunut havainnoimaan, vaikka tämäkin kokous pidettiin Kirmalla. Mikäli sukukokouksen olisivat noiden kahden ison kokouksen tavoin jatkuneet, olisi minulakin tämänlaisista suvun tapaamisista varmaan henkilökohtaisia muistoja. Vuoden 1951 kokous jäi kuitenkin pitkäksi aikaa viimeiseksi. Niinpä jatkuseni sukukokouksista pohjaavat perimätietoon, kirjoitettuihin dokumentteihin ja omakohtaiseen päättelyyn.

Kääriäisten sukuseura aloitti toimintansa aikana, jolloin Suomi oli juuri selviämässä raskaiden sotavuosien koettelemuksista. Kansamme tarvitsi voimaa, niin aineellista kuin henkistäkin. Tarvitsemme lujaa uskoa itseemme ja elämisemme oikeuden historiallisiin perusteisiin. Mielestäni sukuseuran toiminnan käynnistyminen on ollut yksi osoitus tästä tukevan kasvupohjan etsimisestä. Toiminnan alulle panneet sukulaisimme ansaitsevat tunnustuksemme.

Kääriäisten ensimmäisen sukukokouksen kohokohta oli sukupatsaan paljastaminen suvun kantapaikalla Kirmalla. Patsaassa on teksti: Kääriäinen, älä hylkää isiesi raivaamaa

Monet Kääriäiset ovat olleet kiinnostuneita sukututkimuksesta jo silloinkin, kun se ei vielä ollut muotia. Suvun pitkät, keskiajalle jäljitettävät juuret kiinnostavat myös Sukusytykkeitä koonnutta työryhmää, joka toivoo seuraavaa lehteä varten kirjoituksia niin oppineilta asiantuntijoilta kuin seuran tavallisilta jäseniltäänkin.

Sukusytykkeitä-talkoisiin osallistuneita vasemmalle suvun vanhin Veikko Kääriäinen, sukuseuran johtokunnan varapuheenjohtaja Reino Eriksson, seuran johtokunnan puheenjohtaja Pertti Kääriäinen ja sihteeri Ritva Lappalainen.

pyhää maata. Tuossa kehotuksessa on kiteytetty ohje, joka sopii meille nykypäivienkin ihmisille, asuimme sitten missä päin Suomea tai maailmaa tahansa.

Kun suomalaisessa yhteiskunnassa edettiin 50-luvulle, elettiin voimakasta fyysisen rakentamisen aikaa. Kaikki voimat oli keskitettävä yhteiskuntamme saattamiseen tyydyttävällä tavalla toimeentulevaksi. Takana olivat sotavuosien ankeat ajat, joka ei juuri jättänyt aikaa sen enempää menneisyyden kuin pitemmällä tähtäimellä tulevaisuudenkaan pohdintoihin. Oltiin ja toimittiin tässä ja nyt.

50-luvulta edettiin hulluksi kymmenluvuksi sanotulle 60-luvulle, jolloin jatkuva tuotannon ja kulutuksen kasvu oli yhteiskunnan korkein opinkappale. Jos tuolla kymmenluvulla puhui esim. sukuseuroista, tuli helposti leimatuksi tuohikulttuurin edustajaksi. Kaiken kansallisen kulttuurin syrjiminen oli muotia. Kansainvälinen kaupallinen kulttuuri eli riemuvuosi.

Mutta elämä on aaltoliikettä. Tultaessa 70-luvulle, oli jo saatu tarpeeksi ylikansallisen ihannoinnista. Katseet kääntyivät jälleen suomalai-

seen kulttuuriin, omiin henkisiin voimavaroihimme. Harrastus sukututkimusta kohtaan elpyi. Ja kävipä niin, että tätä harrastusta oli elvyttämässä jopa ylikansallinen viihdekin: näimme televisiossa voimakkaasti vaikuttavan amerikkalaisen elokuvan Juuret. Kotimaassaan elokuva oli pannut alulle sukututkimusvyöryyn, ja kun niin Amerikassa, niin miksei meilläkin. Sukututkimus ja sukuseuratoiminta oli jälleen pop.

Monissa tilanteissa ja useaan otteeseen, missä kaksi tai kolme Kääriäistä kokoontui, otettiin esille halu ruveta elvyttämään aikoinaan voimakkaasti elänyttä sukuseuraa. Itsekullakin tuntuivat kiireet painavan päälle, ja niinpä tuumasta toimeen päästiinkin vasta 80-luvulla. Vuoden 1983 kevätkesän ollessa hehkeimmillään pidettiin Kirmalla kokous, jossa valittiin sukuseuran vuosikokousta ja tätä sukukokousta valmisteleva toimikunta. Tuo toimikunta aloitti työskentelynsä saatuaan siihen kaikki valtuudet seuran johtokuntaa edustaneelta johtokunnan puheenjohtajalta Väinö Kääriäiseltä, mieheltä, joka on ansiokkaasti vaalinut sukuseuran asiapapereita, lei-

kekirjaa ja jopa suvun menneisyydestä kertovaa esineistöäkin myös niinä vuosina, jolloin on näyttänyt, ettei sukuseuratoiminnalla ole sijaa suomalaisessa elämänmuodossa. Maininnan ansaitsee erityisesti se, että Väinö Kääriäisen pihassa on hänen hoidettavanaan Kääriäisten sukumuseo, johon myös äsken mainitsemani toimikunnan valinnut neuvottelujoukko kävi tutustumassa, ja saamassa uusia virikkeitä perinteitä arvostavan työn jatkamiselle.

Asioita valmistellen edettiin 18.3.1984 pidettyyn sukuseuran vuosikokoukseen saakka. Läsnä oli varsin runsas ja aktiivisesti asioihin painunut Kääriäisten joukko. Valittiin sukuseuralle johtokunta ja hyväksyttiin tämän

sukukokouksen järjestäminen. Nyt olemme täällä.

Sukukokousta valmistelleen toimikunnan puheenjohtajana totean vain sen suuren kunnioituksen, jota tunnen esivanhempiemme työtä kohtaan ja myös niiden sukulaistemme työtä kohtaan, jotka panivat alulle tämän maineikkaan sukuseuramme toiminnan ja seurassa toimivat silloin, kun heitä tarvittiin. Erityisesti muistan jo edesmenneitä seuramme jäseniä. Ajatellessani nyt tuloksiin pääsystä elvyttämiskokouksemme voimaa esittää klassisen kysymyksen: Oletko nainen? Missä on nainen? Onhan niin, että kyllä miehet aina tarvitsevat kannustajaksi naisen. Meillä on ollut niin virittäjänä kuin aktiivisesti toimivanakin toimikuntamme

sihteeri Ritva Lappalainen, o.s. Kääriäinen, joka on geneettisesti, sukuperimältään Kääriäisiä sekä isänsä että äitinsä puolelta ja sen lisäksi tulee samaan Kääriäisten sukuun myös miehensä suvun kautta. Minä uskon, että tämän valmistelleen toimikunnan jäsenet kaikki yhtyvät Ritvalle osoittamiini kiitoksiin.

Me olemme nyt työme tehneet. Sukuseuran ohjat ovat jo uudet johtokunnan käsissä. Tämä sukukokous ylittää odotuksemme. Jalo asiamme on kestänyt suomalaisen yhteiskunnan kehityksen monet vaiheet ja on osoittanut elinvoimansa ja tarpeellisuutensa.

Anja Tsokkinen:

Muolaan ja Anttolan kautta Kirman rannoille

Kääriäisen suvun vaiheet, siirtyminen Karjalan Kannakselta Muolaan tienoilta Mikkelin seudun Anttolan kautta Iisalmen Nerkoolle, Kirmanjärven rannalle, on osa suvun historiaa.

Samalla se on kuitenkin osa Iisalmen seudun ja laajemmin ottaen koko maamme asutushistoriaa, ja siinä mielessä sillä on yleisempääkin merkitystä.

Suvun aktiiviset jäsenet näyttävät merkityksen hyvin tajunneen, sillä jo 1940-luvun lopulla, jolloin sukututkimus ei ollut muotia, Kääriäiset ovat alkaneet ottaa selvää juuristaan. Kiinnostuksesta kertovat kokouksissa tehdyt päätökset ja seuran oma lehti Sukusytykkeitä, jonka keskeisenä tehtävänä on ollut sukutietouden kartoittaminen.

Sukua on selvitetty arkistolähteiden avulla, kyselylomakkeilla ja haastatteluilla. Erikoisesti sukututkimuksen hyväksyttyä työstä kuuluu kiitokset oululaiselle opettajalle Emil Kääriäiselle sekä hänen apunaan toimineelle toimistovirkailijalle Ella Kääriäiselle, jotka arkistojen kätkeistä ovat löytäneet esi-isiamme ja -äitejämme koskevia tietoja. Ansi-

okasta työtä suvun tutkimisessa ovat tehneet myös kirkkoherra Taavi Kilpi kootessaan Kääriäisten sukuselvityksen ja kenraalimajuri Antti Kääriäinen suunnitellessaan Kirman Kääriäisten sukupuun.

Sukunimi on yleensä vahva suvun yhteinen tunnus. Itä- ja keskisuomalaisilla suvuilla oli yleensä sukunimet niiltä ajoilta lähtien, joilta kirjoitettua tie-

toa on säilynyt. Kääriäisten esivanhempia on siis ollut huomattavasti helpompi seurata kuin esim. läntisen Suomen sukuja, joissa kirkonkirjoissa voi olla merkintä Heikki Heikinpoika tai Henrik Henriksson. Nimi Kääriäinen on ollut suvullamme jo keskiajalta lähtien, tosin useissa eri muodoissa. Muolaan asiakirjoissa se esiintyy muodossa Chäriäin. Nimi on siis kolmitavuinen ja muodoltaan samantyyppinen kuin esim. nykyisen Rytkösen suvun nimi Rytköin. Suur-Savossa nykyisen Mikkelin tienoilla nimi esiintyi 1500-luvulla monella eri tavalla kirjoitettuna: Kerie, Keriein, Kärie, Käriäin, mutta myös Kerieinen, Kerijeinen, Käriäinen.

Koska ruotsinkieliset kirjurit merkitsivät helposti ä:n e:ksi, ovat nämä rinnakkaiset kirjoitusasut ymmärrettäviä. Savolaisille sukunimille tyypillinen -nen-loppu on jo muutamissa nimissä mukana. Vaikka -nen-loppu on yleistymässä, esiintyy paikannimissä rinnalla vanhempaa muotoa, joka on peräisin keskiajalta: Kääriänaho, Kääriänselkä ja Kääriänmaa (Mikkelin tienoilla) sekä Kääriänsaari (ei Kääriäisen saari, Iisalmen tienoilla). Karjalasta Oulun tienoille muuttaneiden sukunimenä taas on Käär tai

Kääriä ja Tukholmassa nimi on esiintynyt muodossa Khäär.

Tarkkakorvaiset kirjurit pyrkivät noudattelemaan paikakuntalaisten ääntämisasua, ja niinpä Iisalmen seuduille muuttaneiden Kääriäisten nimi olikin sen ajan asiakirjoissa yleensä Kiäriäinen eli tarkalleen ääntöasun mukainen. Murretutkimuksen kannalta on kiinnostavaa seurata, miten kauemmaksi joutuvien suvun jäsenten puheenparsi muuttuu.

Mikä sitten oli tämä Chäriäin — Kääriäinen? Professori Hannes Gebhard esitti Savon sukuja tutkiessaan oletuksen, että nimi tarkoittaisi 'kärärimiestä'. Savon Maakirjan (1561) perusteella lähtökohta todennäköisemmin toinen: käräjämees i. käräjäin ja edelleen kärjään. Kääriäiset olivat istuneet ilmeisesti hoitelemassa yhteisiä asioita käräjillä vai lienevätkö istuneet syytettyjen penkillä. Suvun vanhoja asuinpaikkoja ja elämänvaiheita on mahdollisuus seurata 1600-luvun loppupuolelle kirkonkirjojen avulla. Sitä vanhemmalta ajalta on turvauduttava hengellisten ja maallisten vallanpitäjien vero- ja saatavaluetteloihin yms. lähteisiin. Karjalan Kannas sai asutuksensa noin vuosina 100—700 jKr., mutta lähteiden niukkuuden vuoksi ei tiedetä, oliko jo silloin saapuneen asutuksen mukana myöhemmän Chäriäin-suvun jäseniä. Joka tapauksessa Kannakselta on tavattu sukua Muolaan Heinjoelta ja myöhemmin Heinjoen pitäjän Kämärän kylästä. Sukua on siellä ollut niin kauan kuin kirkonkirjojen avulla on voitu seurata. Myös Johanneksen pitäjän Kolmiselän kylällä asui Kääriäisiä aivan viime sotiin saakka.

Jo 1100-luvulla alkoi Mikkelin tienoille levitä vakinaista asutusta; siitä kertovat mm. Tuukkalan kalmistolöydöt. Pähkinäsaaren rauhan solmimisen jälkeen perustettiin v. 1329 Mikkelin tienoille Savi-lahti- (Sauilax-) niminen pitäjä, josta tuli myöhemmin muodostuvan Suur-Savon keskus. Samoilte tienoille, myöhemmän Anttolan Kääriälän kylään, muodostui Kääriäisten suvun

keskuspaikka, josta monet myöhemmät sukuhaarat ovat lähtöisin.

Seudun paikannimistö, edellä mainittu Kääriänaho, Kääriänselkä ja Kääriänmaa, kertovat alueiden kuuluneen keskiajalla ilmeisesti Kääriäisille, vaikka niillä 1500-luvulla oli uudet omistajat. Mikä sai sitten Heinjoelta tai Muolaasta saapuneet Kääriäiset asettumaan Anttolaan? Todennäköisesti sama syy, joka johti muidenkin Mikkelin seutujen asuttamiseen: seudut olivat hedelmällistä viljelyaluetta ja lisäksi Saimaan kalaisien vesien äärellä.

Kustaa Vaasan aikana 1500-luvulla maamme hallintoa järjesteltiin. V. 1541 Savossa oli Visulahden, Pellozniemen, Juvan, Säämingin ja Rantasalmen hallintopitäjät. Näistä kahdessa ensiksi mainitussa, Visulahdella ja Pellozniemellä, oli Kääriäis-talouksia. Esim. v. 1571 Älvsborgin lunnaita perittäessä oli Hannes Gebhardin tutkimuksen mukaan molemmissa pitäjissä viisi, siis Savossa yhteensä kymmenen Kääriäis-taloutta. On kuitenkin syytä muistaa, että luetteloista puuttuivat maattomat ja verottomat.

Kustaa Vaasan sekä kuninkaan apuna toimineiden Kustaa Fincken ja Klemetti-kirjurin asutuspolitiikka 1500-luvulla innosti Suur-Savossa Mikkelin tienoilla asuvia asettumaan uudisasukkaiksi pohjoisiin erämaihin. Hankkiakseen toimeentulonsa monet Suur-Savon pitäjien miehet olivat suunnanneet metsästys-, kalastus- ja eränkäyntimatkan Saimaan vesistöä pohjoiseen. Hyvät kalavedet, runsas riista ja järvenrantojen kaskimaat houkuttelivat pitkiin retkiin. Kun uudisasukaille luvattiin vielä verovapaus, rohkeita lähtijöitä ilmaantui. Näin lähti myös Anttolan Kääriälästä Pekka-niminen mies, ja matkasikin harvinaisen kauas. Nerkoon Kirmajärvelle saakka. Todennäköisesti tämä uudisasukas asettui v. 1541 Kirmajärven rannalle ja pystytti siihen kotinsa. Ainakin vuoden 1557 papinsaatavaluetteloissa Nerkoolla mainittiin jo Kääri-

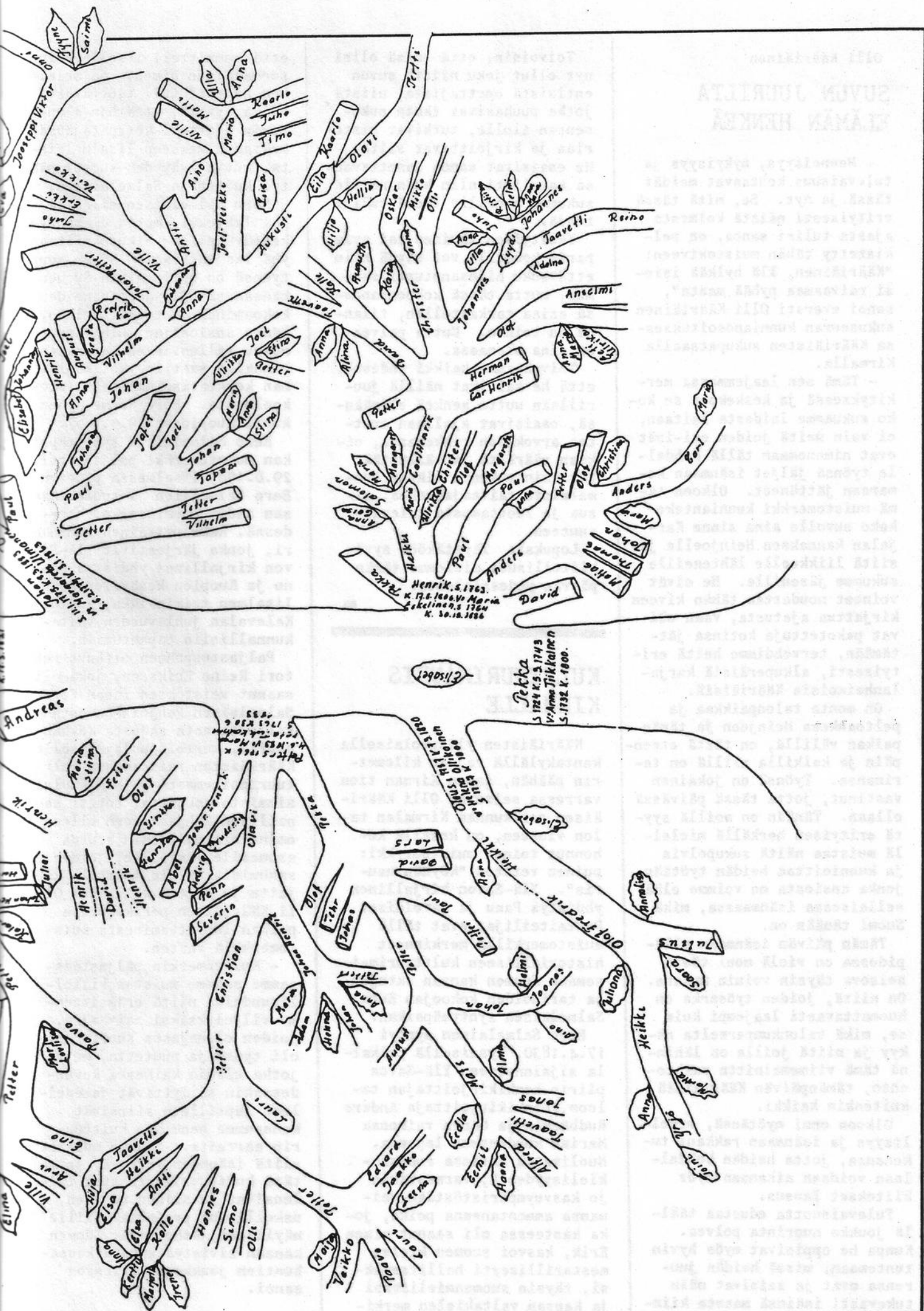
äinen-niminen asukas. Muita silloisen Nerkoon sukuja olivat Häyrinen, Ilmonen ja Kähkönen.

Kääriäisen sukua levisi pohjoisemmaksikin. Ennen v. 1558 Kääriäisiä asui Paltamon pohjoispuolella Ristijärvellä, mutta ilmeisesti ei muissa Kainuun pitäjissä. Ristijärvellä asuneet Kääriäiset olivat lähtöisin Visulahden ja Pellozniemen hallintopitäjistä.

Kääriäisten sukua oli näin ollen vaeltanut 1500-luvun lopulle tultaessa Kannaksen länsirannikoilta Suur-Savoon, Ylä-Savoon ja Kainuuseen.

Anja Tsokkinen

Olli Kääriäinen

SUVUN JUURILTA ELÄMÄN HENKEÄ

- Menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus kohtaavat meidät tässä ja nyt. Se, mitä tässä erityisesti näistä kolmesta ajasta tulisi sanoa, on pelkistetty tähän muistokiveen: "Kääriäinen, älä hylkää isiesi raivaamaa pyhää maata", sanoi eversti Olli Kääriäinen sukuseuran kunnianosoituksessa Kääriäisten sukupatsaalla Kirmalla.

- Tämä sen laajemmassa merkityksessä ja koskekoon se koko sukuamme laidasta laitaan, ei vain meitä joiden esi-isät ovat nimenomaan tällä kohdalla työnsä jäljet isänmaan kamaraan jättäneet. Olkoon tämä muistomerkki kunnianteko koko suvulle aina sinne Karjalan kannaksen Heinjoelle ja siitä liikkeelle lähteneille sukumme jäsenille. He eivät voineet noudattaa tähän kiveen kirjattua ajatusta, vaan olivat pakotettuja kotinsa jättämään, tervehdimme heitä erityisesti, alkuperäisiä karjalanheimoisia Kääriäisiä.

On monta talonpaikkaa ja peltoaukeaa Heinjoen ja tämän paikan välillä, on tästä eteenpäin ja kaikilla niillä on tarinansa. Työnsä on jokainen vaatinut, jotta tässä päivässä ollaan. Tänä on meillä syytä erityisen herkillä mielellä muistaa näitä sukupolvia ja kunnioittaa heidän työtään, jonka ansiosta me voimme elää sellaisessa isänmaassa, mikä Suomi tänään on.

Tämän päivän isänmaan ylläpidossa on vielä moni tässä seisova täysin voimin mukana. On niitä, joiden työnsä on huomattavasti laajempi kuin se, mikä talonkumpareelta näkyy ja niitä joilla on lähinnä tämä viimeainittu vaihtoehto, tämänpäivän Kääriäisiä kuitenkin kaikki.

Olkoon onni myötänsä, rehellisyys ja isänmaan rakkaus tukenansa, jotta heidän kohdallaan voidaan aikanaan myös kiitokset lausua.

Tulevaisuutta edustaa täällä joukko nuorinta polvea. Kunpa he oppisivat myös hyvin tuntemaan, missä heidän juurensa ovat ja saisivat näin tukevasti isäinsä maasta kiinni.

Toivoisin, että tässä olisi nyt ollut joku niistä suvun entisistä opettajista, niistä jotka puhasivat tämän sukuseuran alulle, tutkivat historiaa ja kirjoittivat siitä. He osaisivat sanoa sanottavansa kauniisti niin kuin näille sukumme nuorille tässä tulisi tehdä.

Yksityisen ihmisen tai avioparin kohdalla voi käydä niin että suku niinsanotusti sammuu, mutta tässä kokoonpanossa asiaa tarkastellen, tilanne on toinen. Uttua polvea on aina olemassa.

Toivokaamme kaikki yhdessä, että he saisivat näillä juurillaan uutta henkeä elämäänsä, osaisivat ajallaan erottaa arvokkaan rihkamasta, oikean väärästä ja säilyttää tässäkin sukunsa oikeaa suomalaista raivaajahenkeä, siua ja luottamusta tulevaisuuteen.

Lopuksi: Täyttäköön syvä kiitollisuus mielemme tämän päivän yhdessäolosta.

KULTTUURINAURIS KIRMALLE

Kääriäisten yläsavolaisella kantakylällä vajaan kilometrin päähän, saman Kirman tien varressa seisovan Olli Kääriäisen perikunnan Kirmalan talon viereen, on kesällä kohonnut toinen muistomerkki: puinen veistos "Köyhän nauris". Ylä-Savon kirjallinen yhdistys Panu ja Savolaiset Puutaiteilijat ovat tällä muistomerkillä merkinneet historialliseen kulttuurimaisemaan Suomen kansan satujen ja tarinoiden kokoojan Eero Salmelaisen syntymäpaikan.

Eero Salmelainen syntyi 17.4.1830, kyseisellä paikalla sijainneeseen Ylä-Savon piirin henkikirjoittajan taloon, henkikirjoittaja Anders Rudbäckin ja hänen vaimonsa Marian kuudentena lapsena. Huolimatta kotinsa ruotsinkielisyydestä, varmastikin jo kasvuympäristöstään voimansa ammentaneena poika, joka kasteessa oli saanut nimen Erik, kasvoi suomen kielen mestarillisesti hallitsevaksi, täysin suomenmieliseksi ja kansan valtakielen merkituksen niin hyvin tajuavaksi,

että sommitteli itselleenkin suomalaisen nimen. Salmelainen hänestä tuli tietävästi siitä syystä, että hän alunperin ajatteli kotipitäjäänsä mukaan nimekseen Iisalmelaisista, mutta lyhyiden vuoksi päätyi kuitenkin Salmelaiseen.

Eero Salmelaisen elinaika jäi lyhyeksi, mutta elämäntyö kestäväksi ja vaikutuksiltaan yhä laajenevaksi. Hänen suurtyönsä on neliosaisen Suomen kansan satujen ja tarinoiden kokoaminen ja toimittaminen. Hänen ansiostaan muinaisrunomme tallentaneen Kalevalan rinnalle saatiin yksi maailman korkeatasoisimmista satukoelmista. Eero Salmelainen kuoli Kuopiossa 29.6.1867.

Eero Salmelaisen syntymäpaikan muistomerkki paljastettiin 29.6.1985 Iisalmessa pidetyn Eero Salmelaisen ja suomen kansan sadut -seminaarin yhteydessä. Kaksipäiväinen seminaari, jonka järjestivät Ylä-Savon kirjallinen yhdistys Panu ja Kuopion kesäyliopiston Iisalmen toimipaikka, kuului Kalevalan juhluvuoden valtakunnallisiin tapahtumiin.

Paljastuspuheen pitänyt rehtori Reino Eriksson, joka oli saanut veistoksen idean Eero Salmelaisen Pohjois-Savosta tallentamasta sadusta Köyhän nauris, kertoi juhlayleisölle Kääriäisten raivaamasta kulttuurimaisemasta ja sen kuuluisimmista asujista, totesi sanallisen lahjakkuuden olleen ominaista niillekin seutua asuneille ihmisille, joiden sanomisia ei ole muistiin kirjattu ja esitti kiitokset Olli Kääriäisen perikunnalle paikan luovuttamisesta muistomerkkiä varten.

- Muistomerkkin paljastamisemme saamme muistaa kiitollisuudella niitä erämaitemme viljelyksiksi raivaajia, joiden elinajasta suurin osa oli työtä ja puutetta, mutta jotka elämän kaikessa kovuudessaakin säilyttivät ja edelleen lapsilleen siirsivät kansan henkisen kulttuurin aarteita. Saamme muistaa niitä isänmaan ystäviä, jotka tätä kulttuuriaarteistoa talensivat ja siihen nojaten, uskollisina profeetallisille näyilleen, kohottivat Suomen kansan sivistyskansana kansakuntien joukkoon, Eriksson sanoi.

Jouko Kääriäinen:

VAHVIMMAN MUKAAN

Suoranuottinen oppi vahvimman vahvistamisesta ja heikoimman karsimisesta vie edelleen nopeimmin tuloksiin. Vahvimman mukaan eläminen edellyttää oikeita valintoja ja heikkouksien huomaamista ajoissa.

Hyvin käytettynä oppi luo laadukkaan perustan pitemmän kehityksen rikastuttavalle toiminnalle.

Kääriäisten sukuseuran toiminnan elvyttäminen tapahtui oikeastaan odotusten mukaan. Sivusta nähneet ehkä jo ajattelivat: - Johan Kääriäiset - in heräsivät.

Sukututkimus ja sukuseurojen toiminta on hiljalleen voimistunut vajaan vuosikymmenen kuluessa. Monissa suvuissa sukututkimuksesta on tullut merkittävä harrastus.

Sukuseurojen toiminta rakentuu yleensä vanhalle perinteelle. Muutamat aktiiviset ja innostuneet henkilöt puurtavat itsensä miltei hengiltä. Heitä keuhataan ja kiitetään.

Ajatus siitä, että vetäjät selviäisivät ilman Sinun apuasi tulee helposti mieleen. Se on harhaa, sillä vahvimman puurtajat eivät jaksa ajan mittaan yksin.

Sukuseurojen taloudelliset vaikeudet ovat suuri kompassuskiivi. Itsekultakin tahtoo

jäädä huomaamatta se, että hyvinkin pienistä postituksista ja monistamisista kertyy ajan kuluessa suurehkoja summia. Niistäkin olisi selviydyttävä.

Nyt kun sukumme seuratoiminta on vahvistumassa, tulisi meidän miettiä tapoja, joilla arvokasta liikkeellepanevaa työtä voisimme tukea.

Kääriäisten sukuseura on niin vahva kuin sen vahvimmat naiset ja miehet. Olisiko aktiivisille puuhaajille annettava oma työkenttä talous- ja ohjelmaajaoston muodossa ja koottava siihen taitonsa ja tietonsa näyttäneet? Se voisi huolehtia turvallisista mielin seuran toiminnallisesta kehityksestä ja siellä missä Kääriäisiä kokoontuu, eri puolilla maata, olisi paikallista toimintaa.

Suvun kantavalle hengen ja historian työllä voisi vastaisuudessa olla asiaan vihkiytyneiden patriarkaalinen voima. Meidän on selvitettävä ainakin kolme selkeää asiaa. Niistä ei pidä jäädä enää edes keskusteltavaa, vaan itsestään selvyyskinä keskittäisimme voimamme yhteiseen rakentamiseen, jotta olisimme vahvoja.

Ensinnäkin meidän on estettävä vieraantuminen, mikä uhkaa etenkin nuorinta sukupolvea. Toiseksi meidän on voitettava välimatkojen ja kiireisen elämänmenon vaarat.

Kolmanneksi meidän on nähtävä asioita laajemmin kuin omasta mielestämme ja asen-

teistamme.

Esittäisin mietittäväksi, keskusteltavaksi ja ideoitavaksi Kääriäisten suvun kotiuttamisen. Aikojen saatossa sukumme on vaeltanut ja matkannut hajoten maailmalle.

Kääriäiset tarvitsevat hengellisen ja kartalta löytyvän kodin. Enää se ei voi olla kaikkialla missä me olemme ja elämme, mutta on seutu, jota itse en voi olla kokematta ja näkemättä sukumme kotina - asuimme missä tahansa -, Kirmanrantaa. Vaikka olen itsekin sen kasvatteja, olen jo 15 vuotta ollut lujasti Kuopion oma. Siksi toivoisin,kin Kirman miesten ja naisten löytävän meille maailman lapsille jotakin, minkä tukijaksi tulisin.

On monia tapoja, järjestelyjä ja toimintoja, joista voisi löytyä väkevä yhdysside sukuun. Lukisin niistä mielelläni, kuulisin ja keskustelisin, sillä vaihtoehtoja on niin monia.

Jouko Kääriäinen
Virtasalmenkatu 16
70500 KUOPIO

Opettaja Karoliina Kääriäinen

o.s. Tikkanen

s. 14.1.1902 Viitasaarella

k. 29.11.1985 Iisalmissa

Iisalmen maalaiskunnan Ulmalan kansakoulun opettajana arvokkaan elämäntyönsä tehnyt Karoliina Kääriäinen oli sukuseuramme aktiivisimpina vuosina sen ahkerimpia toimihenkilöitä. Hänen kirjoituksensa rikastuttivat Sukusytykkeiden sisältöä ja sukukokousten ohjelmistoa. Karoliina Kääriäisen laatima sukukronikka on seuran arkiston aarteistoa - aina ajankohtainen ja esitettävissä oleva.

SUVUN VANHIN KOHDISTAA SANANSA ERITYISESTI NUORILLE

Sukuperinteiden vaaliminen ja esivanhempiemme muiston kunioittaminen ovat asioita, joita suvun vanhimaksi valittu iisalmelainen Veikko Kääriäinen pitää sukuseuran toiminnan tarkoituksiin kuuluvina asioina. Hän korostaa myös yhteenkuuluvuuden tunteen ja kotiseudun rakkauden vaalimisen merkitystä.

Suvun vanhin kohdistaa sanansa erityisesti nuorille Kääriäisille, ja toivoo heitä mukaan toimintaan.

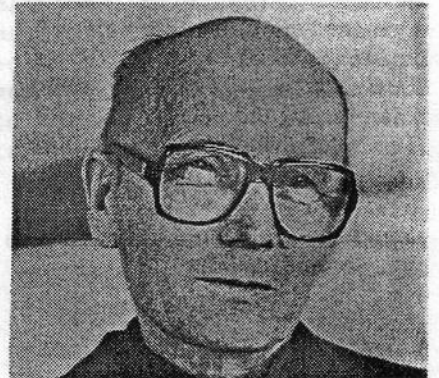
- Kiinnostavaa ja avartavaa on tavata sukumme eri haaroja.

Kun edellisen kerran kokoonnuttiin, elettiin vuotta 1947. Silloin mukana olleita oli myös nyt pitkän tauon jälkeen pidetyssä sukukokouksessa. Joukkoomme on kuitenkin ehtinyt kasvaa aivan uusi sukupolvi. Ilahduttavan paljon oli nuoriakin mukana. Toivoisin kuitenkin, että nuoret Kääriäiset tulisivat aktiivisesti mukaan myös sukuseuran toimintaan tuoreita ideoitaan antaen ja vastuuta tehtävistä ottaen, suvun vanhin sanoo.

- Sukusytykkeiden suoma mahdollisuutta hyväksikäyttäen vetoan myös kaikkiin sukumme jäseniin kirjoittamispyynnöllä. Jotta sukusytykkeet seuraavalla kerralla ilmestyisivät vieläkin kiinnostavampana ja monipuolisempaan, olisivat kirjoitukset sukumme vaiheista mm. eri sukuhaaro-

jen kannoilta tarkasteltuina tervetulleita seuran sihteerille, Ritva Lappalaiselle.

- Näyttöä Kääriäisten kirjoitustaidosta on, joten nyt vain paperit ja kynät tai kirjoituskoneet esille! ■

Suvun vanhimaksi valittu Veikko Kääriäinen toivoo nuorten aktiivista mukaantuloa sukuseuran toimintaan.

Näin kirjoitettiin Iisalmen paikallislehdessä Salmettaressa v. 1947 Kääriäisten ensimmäisestä sukukokouksesta:

Vanhoja sukuperinteitä vaaliakseen

JÄRJESTÄVÄT KÄÄRIÄISET SUKUKO- KOUKSEN KIRMALLE KESÄKUUSSA.

Samalla paljastetaan Kääriäis-suvun
muistomerkki.

Maanviljelijä Aatu Kääriäinen.

Kääriäisten suku on Iisalmen seudun vanhimpia, jonka tiedetään asu-

neen täällä jo 1500-luvun puolittessa. Vanhoja esi-isien perinteitä ja muistot vaaliakseen ovat suvun jäsenet herättäneet ajatuksen sukukokouksen pitämisestä ja sukuseuran perustamisesta. Nyt asia on jo niin pitkällä, että sukukokouksen valmistelut ovat jo täydessä käynnissä ja on se päätetty pitää ensi kuun lopulla. Kuulaksemme hankkeesta hieman lähemmin käännyimme Kirmalla maanviljelijä Aatu Kääriäisen puoleen, jonka huoleksi ovat jääneet

asjasta aiheutuneet monet käytännölliset toimenpiteet. Maanviljelijä Kääriäinen kertoiikin asiasta seuraavaa:

- Ajatus sukuseuran perustamisesta herätettiin 15 vuotta sitten, jolloin Kauppiamäessä asuva mv. Juho Kääriäinen tuli katsomaan syntymäseutujaan. Hän aikoi ehdotella, etteikö sukua jollakin tavalla saataisi koolle. Yhdessä herastuomari Aaro Kääriäisen kanssa he lämpenivät asialle ja saivat minutkin innostumaan asiaan. Mihinäkään käytännöllisiin toimenpiteisiin ei silloin vielä ryhdytty, kun tulivat huonot ajat ja myöhemmin molemmat e.m. suvun jäsenet kuolivat. Ajatus kuitenkin jäi kyttemään.

- Viime tammikuussa kohtasin Kuopiossa sattumalta kenraalimajuri Antti Kääriäisen, jonka ennestään tunsin hyvin. Hän lämpeni asialle ja hänen kanssaan saatiin puuhalle selainen alkuvuoratti, että jo helmikuussa pidettiin Kimmän Jussilassa valmistava kokous, jossa suvusta oli läsnä opettaja Fredrik Kääriäinen Kajaanista, kenr. Antti Kääriäinen Kuopiosta, ent. kansanedustaja Heikki Kääriäinen, Karolína ja Olli Kääriäinen, Antti ja Olli Kääriäinen sekä Joonas ja Aatu Kääriäinen paikkakunnalta. Kokouksessa päätettiin järjestää sukukokous kesäkuun 28--29 p:nä 1947. Heti valmistavan kokouksen jälkeen panttiin kahteen pääkaupungin, yhteen Kuopion lehteen ja Iisalmen Samonlin ilmoitus, jossa kaikkia Kääriäis-nimen omaavia kehoitettiin saapumaan sukukokoukseen. Tässä ensimmäisessä kokouksessa mukanaolleet suvun jäsenet jäivät valmistavaksi toimikun-

naksi huolehtimaan käytännöllisistä järjestelyistä.

Sanomalehti-ilmoitukset herättivät heti vastakaikua kautta maan sillä noin 150—160 Kääriäläistä maan eri puolilta ilmoittautui sukkukokoukseen saapuvaksi. Monet ovat lähettäneet jopa 1700-luvun alkupuolelle ulottuvan selostuksen suvustaan ja koettaneet etsiä, mitä sukulaisuutta on esim. Mikkelin seudun ja Iisalmen Kääriäis-suvuilla. Ilmoittautuneiden kirjeissä on hauskojakin, jota todistaa seuraavakin lainaus erään oikeusministeriön virkailijaneitosen kirjeestä: »...vaikka en tiedäkään, olenko samaa suurta sukua ja laajaa lajia, niin usein olen toivonut olevani esim. kansanedustaja Kääriäisen sukua, kun olen lukenut hänen sukkelta sanojaan ja sutkautuksiaan m.m. Kääriäisen toipan rauhoituksen loppumisesta...» Valikka virallinen ilmoittautumisaika onkin jo nyt oussa, niin tulee ilmoittautumisia vielä jatkuvasti ja niiden perusteella on sukkukokoukseen odotettavissa n. 230—240 osanottajaa, jotka edustavat eri ammattialoja.

Kajken edelläkerrotun jälkeen on kenraali Antti Kääriäisen ja taiteilija Reino Martikaisen, joka myös on Kääriäis-sukua, toimesta herätetty ajatus Kääriäis-suvun muistomerkkin pystyttämisestä Kirmalle. Taiteilija Martikaisen on laatinut ilmaiseksi muistomerkkin piirustukset. Muistomerkki rakennetaan mukula-keivistä, mitkä kootaan niistä kunnalta, joilla esi-isät ovat työskennelleet. Patsaaseen tulee kuparilaatteen ilmeisemään Kääriäis-suvun tuloa seutukunnalle, ja paljastetaan muistomerkki sukkukokouksen yhteydessä. Sen paikaksi on valittu kuiva kumpare Kirman maantien varrelta aivan vanhan Kääriälän talon pihan lähelsyydestä.

Kirkkoherra T. Kilven tehtäväksi on annettu sukkuselvityksen laatiminen Iisalmen msk:n kirkonkirjoista, joista päästään suvun alkujuurille kolmattasataa vuotta taaksepäin. Sitä aikaisemmalta ajalta ovat kirkonkirjat joko osittain kadoksissa tai ajan melkeissä. Isonvihan aikana tuhoontuneet. Jo pari kuukautta on kirkkoherra Kilpi työskennellyt ja saanee hän työnsä valmiiksi ennen sukkukokousta. Suvun alkuhistorian tutkiminen ei suinkaan pääty tähän, vaan jatketaan sitä vielä sukkukokouksen jälkeenkin.

Suvun alkuhistoriasta Iisalmen seudulla saimme haastateltavaltamme kuulla, että suvun kantaisä täällä oli Pekka Kääriäinen, joka v:n

Ent. kansanedustaja Heikki Kääriäinen on edustanut sukua mainehikkaalla tavalla ja tunnetaan hänet hersyvistä huumoristaan.

1540 tienolla tuli asumattomaan korpeen nykyisen Kääriälän tilan paikalle. Perimätietojen mukaan tuli hän seudulle kokakuussa vaimonsa keralla. Eväskonttinsa ripusti hän suuren hongan oksaan ja alkoi kylvätä kokoon tilapäistä majaa talven varten. Hänelle syntyi kuusi poikaa ja jo hänen elinaikanaan eroitettiin yhdelle pojalle asuttavaksi nykyinen Jussilan tila. Kantaisän kuollessa oli talo jo vaurastunut niin paljon, että lehtiä oli tilalla 40. Kun Iisalmen maaseurakunta v. 1627 perustettiin, osallistuttiin talosta myöhemmin kirkon rakentamiseen 6 jousiluvun perusteella ja tästä johtuen annettiin Kääriäis-suvulle hautausmaaksi Iisalmen msk:n kirkon rantaoven puolelta maa-ala. Nykyinen Lampelan tila perustettiin pari miespolvea myöhemmin ja näihin aikoihin oli sukkun kuulunut n.s. »Kirman keisari», jolla oli johtava asema seutukunnalla ja ilmeisesti hän kyläkunnallaan jakoi oikeutta kansan valitsemana. Suvun tähän, haaraan alenevassa polvessa kuuluu nykyinen kenraalimajuri Antti Kääriäinen. Vielä nykyäänkin on Kääriälässä säilytettävänä vanha hirsnpätkä, johon on kaiverrettu vuosiluku 1541 sekä merkintä (8 1 PK) (nimim. epäselvä). Hirsi on ollut monessa rakennuksessa räystäällä alla suojaisessa paikassa ja näin säilynyt meidän päivijimme saakka. Hirrestä ei kuitenkaan ole talletettu muuta kuin se ajan harmaannuttama osa, johon vuosiluku on piirretty. Muuta noilta alkua ajoilta säilyneitä muistoesineitä oli talossa van-

ha kaihukelissä, jossa oli paksu tuominen varsi, sekä Jussilan pellosti löytynyt taltta, mutta nämä esineet on toimitettu Kansallismuseoon.

Kuopion Maanviljelysseuran toimesta on sukkukokouksen yhteydessä suunniteltu annettavaksi Kääriälän Jussilan ja Lampelan tiloille kunniakirja siitä, että nämä tilat huonoista ja hyvistä ajoista huolimatta ovat satoja vuosia olleet saman suvun hallussa. Muusta sukkukokouksen ohjelmasta ei haastateltavamme halunnut näin ennakolta antaa tietoja julkisuuteen, koska ohjelmaa ei vielä ole lopullisesti kyöty lukkoon. Sukkukokous kuitenkin on lauantaina 28. 6. 1947 ja seuraavana päivänä on runsas ja monipuolinen ohjelma. Tällaisen sukkukokouksen merkityksestä maanviljelijä Kääriäinen lausui lopuksi:

— Emme halua olla missään suhteessa kanssaihmisistämme parempia, mutta esi-isiemme työtä ja saavutuksia haluamme vaalia ja nostaa ne arvoonsa. Uskollisina he ovat pysyneet kotikonnuillaan ja juurtuneet lujin sitein maahan. Tämä kaikki velvoittaa meitä heitä kunnioittamaan.

SUKULAISET!

Oikein hyvää

Joulua Teille

kaikille ja

menestystä

Uudelle

Vuodelle!

Karu Kääriäisen kirjoittama juttu
9.12.1953 ilmestyneestä Sukusytyke-
julkaisusta

Korvike-Kääriäinen

Sotavuodet tekivät meille tu-
tuksi korvikekäsitteen. Korvike-
kauden keskiajalla kokoontuivat
Kääriäiset ensimmäisiin sukutal-
koihinsa. Kun yllämainittu suvun
liikehtiminen alkoi, tunsivat mo-
net Kääriäisten emännät välin-
pitämättömyyttä, jopa halutto-
muuttakin omaa mukaantuloaan
ajatellessaan. »Olenhan minä vain
korvike Kääriäinen». Samantapai-
sen sanonnan kuulin äskettäinkin.
»Enhä minnou oেকে Keäriäinen,
jälestäpäen vaan toahon sukkuu
istutettu.»

Viime kokouksessamme kuulin
opettaja Emil Kääriäisen pitkä-
aikaiselle tutkimustyölle pohjau-
tuvan erittäin mielenkiintoisen ja
antoisan esityksen Kääriäis-suvun
vaiheista. Siinä mainittiin mm.
monia vieraita sukuja, jotka vuosi-
satojen kuluessa ovat antaneet
tyttäriään Kääriäisten kehtojen
keinuttajiksi samalla kun Kääriäis-
suku on kasvattanut tyttäriä toi-
sille suvuille samoiksi sel'aisiksi.

Esityksen pohjalta asiaa ajatellessa
ei meidän tarvitse tuntea olevam-
me korvikkeita. Tottapa lapsemme,
kehdoissa keinuttamamme, ovat
tarpeeksi pätevä rengas liittä-
mään meidät miehemme sukuun.
Emme tietenkään voi itsessämme
ilmentää tälle suvulle ominaisia
näkyviä emmekä näkymättömiä
piirteitä, me voimme vain lisätä
oman panoksemme suvun kehi-
tyksen ketjuun, rikastuttaa omal-
la säikeellämme sitä lankaa, joka
tunnusomaisena liittää uudet ja
uudet Kääriäispolvet toisiinsa.

Muistelen poismenneitä Kirman
sukuhaaraan kuuluvia, kansan-
edustaja Heikki Kääriäistä (Kuu-
selan Heikki) Jussilan herästuo-
mari Aaroa samoin Aatua, Lam-
pelan Anttia sekä Kirman Ollia.
Miten erikoisen selvänä näkyikään
heissä suupielen juonteen väräh-
tely, pyöreän leuan herkkä viiva,
Kirman Kääriäisten sukusineti,
johon kätkeytyy lanka leikilli-
syyttä ja huumorintajua, alkukan-

taista oman pesän suojelemisen
vaistoa hienoa kauneuden etsintä,
ja ymmärtämistä, kaukaisuuden
kaipuuta menneisyyden alkukeh-
dosta ikuisuuden ajattomuuteen,
hiukkasen rohkeuden eteenpäin-
pyrkimisen ja avartumisen puu-
tetta sekä monta sellaista piirrettä,
jonka tuntemisen iimituomiseen
ei löydä sanoja. Viimemainittu on
monessa tämän polven Kääriäises-
sä muuttunut päinvastaiseksi: lu-
jaksi tahdoksi, kohoamisen ja
avartumisen haluksi. Mikä on vuo-
sisatojen läpi säilyneessä suvun
luonteenlangassa muutosksen teh-
nyt? Ehkäpä tämän ja monta muu-
ta elämänmyönteistä säiettä pois-
menneet Kääriäisten fiidit ovat tä-
män suvun luonteenlankaan liit-
täneet.

Kääriäisten Emännät. Te olet-
te oikeita Kääriäisiä. Te kannatte l-
sivarsillanne tämän suvun huo-
menta. Meidän antimme tälle :
vulle kaikissa muodoissa ei aina
ole vallassamme. Tottapa jotakin
elämän kelpoista voimme antaa
ja kasvattaa huomisen kansassa
kasvattaa niitä ominaisuuksia, jot-
ka antavat voimaa tämän suvun
säilymiselle ja sen onnelliselle tu-
levaisuudelle.

Karu (Tikkanen)
Kääriäinen.

VUOSIKOKOUS

16.03.1986 klo 12.00
Iisalmissa
ravintola Villikissassa.

SUKUKOKOUS -87

Iisalmissa heinä-
kuun viimeisenä
sunnuntaina.

Mahdolliset tiedustelut
ja sukusytykkeisiin
tulevat jutut:

Sihteeri
Ritva Lappalainen
Kp 23/24
74120 IISALMI 2
puh. 977-24939

Veikko Kääriäinen
Kirkonsalmentie 48
74120 IISALMI
puh. 977-24776